

Med Hensyn til § 6, hvori der er sket en Ændring fra det, der blev vedtaget i Fjor, og hvori Statstilskuddet pr. Dag til Patienterne er fastsat for de forskellige Anstalters Vedkommende, er jeg ikke helt sikker paa, at det rigtige er truffet paa alle Punkter. Sætserne er ført tilbage til der Størrelse, de havde i 1919, uagtet de forhøjede Sætser i § 3 om den Betaling, der skal ydes paa de forskellige Anstalter, og som blev vedtaget i Fjor, er fastholdt. Derved er der kommet et Forhold frem, som vil blive behandlet i det kommende Udvalg, og jeg vil haabe, at der i Udvalget kan opnaas Enighed om denne Paragraf. Endvidere er der foreslaaet en Ændring i § 7, der omhandler de Personer, som kan optages paa en statsanerkendt Helbredelsesanstalt. Om denne Paragraf har der lige siden den første Tuberkuloselovgivning i 1905 været meget forskellige Anskuelse. Ifølge Loven af 1905 havde Sygekasse-medlemmer og de Personer, der var saaledes stillede, at hele deres økonomiske Stilling i væsentlig Grad vilde forringes, dersom de af egne Midler skulde afholde Udgifterne til Ophold paa en Helbredelsesanstalt, Ret til Statsunderstøttelse og Ret til forlods Optagelse. Men den samme Ret til forlods Optagelse havde ogsaa de, som selv vilde betale for Opholdet, men ikke havde Raad til at betale for Ophold paa de dyre Anstalter, uden at deres økonomiske Forhold derved vilde forringes. Ved Revisionen af Loven i 1912 blev der for de sidstnævntes Vedkommende føjet til: „for saa vidt der er Plads“, og det betød, at denne tredje Gruppe ikke er ligestillet med de første Grupper. Ved Lovens Revision i 1919 var disse Ord: „for saa vidt der er Plads“ slettet i Forslaget, men under Behandlingen her i Tinget blev de atter sat ind. I nærværende Lovforslag er det efter Anbefaling af Nationalforeningen og Sundhedsstyrelsen foreslaaet, at Udvælgelsen mellem dem, der søger Optagelse paa en statsanerkendt Helbredelsesanstalt, skal foretages efter Helbreds- og ikke efter økonomiske Hensyn, og det forekommer mig, at dette er rigtigt. Jeg tror ikke, at der er nogen Fare for, at de, man henregner til Overklassen, de velhavende, skal søge til Folkesanatorierne og optage Pladsen der. Jeg tror, at de vil søge til de dyre private Anstalter, hvor de har alle Bekvemmeligheder, at de, der har Raad til at yde den store Betaling, de 20—25—30 Kr. om Dagen, som kræves der, vil søge derhen. Men der er en Middelstand, som efter den nuværende § 7 kan blive udelukket, en Middelstand,

som nok kan og vil betale de 4 Kr., der kræves pr. Dag, men ikke har Raad til at betale for Opholdet paa de dyre Sanatorier, og disse Mennesker er efter min Mening under den nuværende Lovgivning blevet uheldigt stillede, og jeg mener, at vi, naar vi nu skal revidere Loven, bør tage Hensyn til dem i dette Forhold. Man kan ganske vist sige, at der ikke er mange, som er blevet afvist, mellem 10 og 20 om Aaret, men det betyder dog ikke, at der ikke er flere, som kunde ønske Optagelse. Der er en hel Del, som har henvendt sig til Sanatorierne, men har faaet Svar i Overensstemmelse med Lovens § 7, og saa har de ikke indsendt nogen Ansøgning. Forholdet er i Virkeligheden det, at de Sanatorier, vi har, er tilstrækkelige til at optage dem, der rent helbredsmæssigt trænger til Optagelse. Der kan være en noget stærkere Tilstømning om Foraaret — det er den almindelige Mening, at man skal paa Sanatorium om Foraaret og Sommeren —, men om Vinteren er der ikke saa mange, der søger Optagelse, saa det ofte kniber for Sanatorierne med at faa Pladserne besat i denne Tid. Selvfølgelig ligger det i Sanatoriernes Interesse at have fuldt belagt, og det kan da sikkert ske, at man optager Folk, som det under Hensyn til deres Helbredstilstand ikke var nogen absolut Nødvendighed at optage. Og endvidere har Bestemmelsen, vi nu har i § 7, ført til, at det egentlig kun er Mand og Hustru og Børn under 15 Aar, som udelukkes, for Børn over 15 Aar kan, selv om Forældrene er velstaaende, optages som selvstændige Medlemmer i Sygekasserne og som saadanne optages paa Sanatorierne, medens Børn under 15 Aar efter den nuværende Bestemmelse er saa godt som udelukket. Og det synes mig at være særlig grelt, for vi har kun eet Tuberkulosesanatorium for Børn, nemlig Julemærkesanatoriet ved Kolding Fjord. Bliver de afvist der, er der ikke noget Sanatorium, hvor de kan komme. Derfor kan jeg for mit Vedkommende tiltræde Forslagets § 7 om, at de sundhedsmæssige og ikke de økonomiske Kvalifikationer skal være de afgørende. § 11 i den hidtilværende Skikkelse foreslaas bibeholdt, og det kan jeg ogsaa tiltræde.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.

Valdemar Olsen: I Loven om Statsstøtte til tuberkuløses Sygebehandling af 17. Marts 1922 gennemførte den højtærede Minister en Forhøjelse af Betalingen for Patienterne paa Tuberkuloseanstalterne med den Motivering, at Sætserne var for lave i